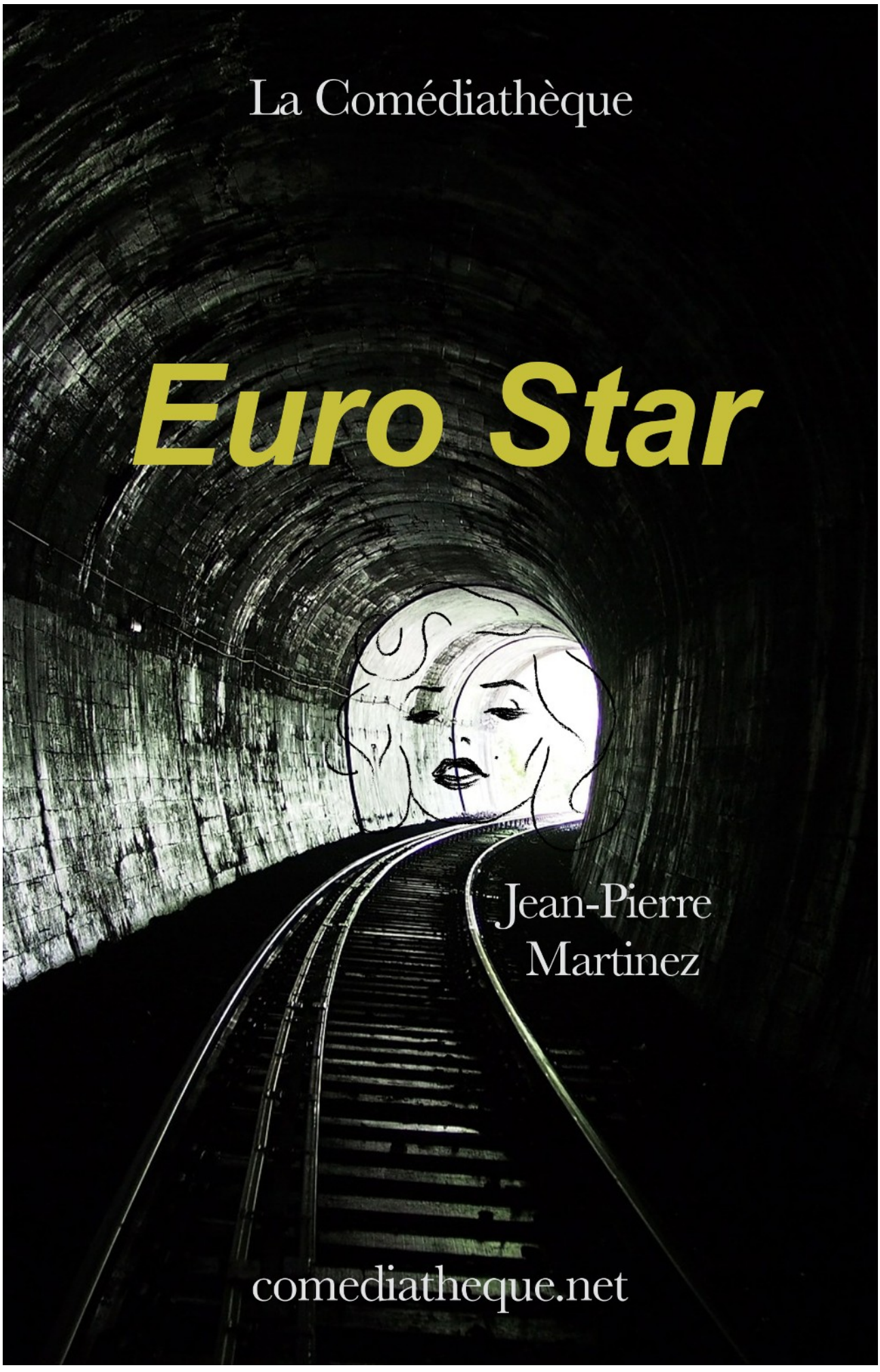
La Comédiathèque

Euro Star



Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Bu oyunun metni ücretsiz olarak indirilebilir.
Ancak, oyunun halka açık her türlü sahnelenmesi için yazarın izni gereklidir.
Jean-Pierre Martinez ile iletişime geçmek ve eserlerinden birini sahnelemek için izin talep etmek üzere:
https://comediatheque.net
https://jeanpierremartinez.net

Euro Star

Jean-Pierre Martinez

Yazar tarafından çevrilmiş ve uyarlanmıştır.

Ünlü bir film yönetmeniyle hırslı bir oyuncu, Londra'ya seçmelere giden Eurostar treninde "tesadüfen" karşılıklı otururlar. Genç kadın, kendisini yıldız yapacak rolü kapmak için her şeyi göze aldığını söyler. Adam onun çekiciliğine kayıtsız değildir ama bir türlü adım atamaz. Tam o sırada tren Manş Denizi'nin altındaki tünelin ortasında durur. Yoksa eski "arabam bozuldu" numarasının tren versiyonu mu? Bu karşılıklı aldatmacada adam onun sandığı kişi değilse, kadın da belki adamın sandığı kişi değildir...

Kişiler:

Arthur
Marilyn

© La Comédiathèque

1. PERDE

Eurostar treninde karşılıklı iki koltuk. Birinde bir valiz durur. Seyirciye dönük "dördüncü duvar" pencere işlevi görecek; kişiler zaman zaman oradan dışarı bakacaktır. Arthur, elinde bir seyahat çantasıyla gelir. Tercihen otuzlu ya da kırklı yaşlardadır, ama daha yaşlı da olabilir. Rahat, biraz görgüsüz bir havası vardır. Koltukların önünden geçerken valizi tanır gibi olur; tam oturacakken cep telefonu çalar. Aceleyle cevap verir.

Arthur – Evet, Fred... Hayır, trendeyim... Evlilik yıldönümümüz için karımı Londra'ya götürmeye söz verdim. Ben öyle özel günleri kutlamaya meraklı değilim, İngiltere'yi de sevmem ama... Evlilik fedakârlık demek! Christelle'le Londra'da tanışmıştık. İlk gecemizi geçirdiğimiz küçük pansiyonda oda ayırttım. Romantizm dediğin bu, değil mi? İyi ki onunla dünyanın öbür ucunda lüks bir tatil köyünde tanışmamışım. Londra'ya iki birinci sınıf tren bileti, yine de daha ucuz! Neyse, erkenden geldiğimize seviniyorum. Kapalı yerlerden korktuğumu biliyorsun; Manş tünelinden geçmek beni geriyor. Ama uçağa binmekten daha çok korkuyorum. Feribottan hızlı olur diye düşündüm. Bir de güvenlik kontrollerini görsen! Kırk beş dakika sürdü. Yüzerek geçsem daha iyiydi. İngiltere'ye girmek için pasaport kontrolünü unutmuşum. Bir de üstümü aradılar. Asık suratlı bir görevli, sanki üzerimde kitle imha silahı arıyordu! Öyle gerildim ki az kalsın pantolonumu giymeden trene binecektim. Beni Londra'ya iç çamaşırımla varırken düşünsene! Neyse, sonunda Eurostar'dayım. Biraz rahatlayacağım... Christelle mi? Nerede, bilmiyorum. Sterlin almak için döviz bürosuna uğradım. Trende buluşacaktık, ortada yok. Ama valizi burada... Bir dakika, galiba arıyor. Sonra konuşuruz Fred!

Telefonunda bir tuşa basar.

Arthur – Christelle? Neredesin sen? Gazete bayisinde mi? Tren kalkıyor! O dergi yoksa başka bir kadın dergisi al. Hepsi aynı değil mi? *(Sesini alçaltır.)* Evet, sterlinleri aldım. Bin sterlin, Londra'da birkaç gün yeter. Bu kadar nakitle dolaşmak beni geriyor ama orada bozdurmak daha pahalıymış... Bana da bir spor gazetesi alır mısın? Hayır, o değil, ötekini! İkisi aynı şey değil! Neyse, bulursun bir tane. Olmazsa başka bayiye bak. Ama çabuk ol artık! Tamam, birazdan görüşürüz. *(Daha yumuşak.)* Ben de seni öpüyorum...

Telefonu cebine koyup söylenir.

Arthur – Kahretsin, ne güzel başladı bu yolculuk! *(Çantasını yan koltuğa bırakır, oturur ve bir süre boşluğa bakar.)* Denizin altında kilometrelerce yol! Ben sıradan bir tünele girince bile paniklerim. *(Cebinden küçük bir içki şişesi çıkarıp bir yudum alır.)* İyi ki yanıma sakinleştirici bir şey almışım...

Marilyn, uçak kabinine alınabilecek türden küçük bir tekerlekli valizle gelir. Yirmili ya da otuzlu yaşlarda olabilir. Mutlaka çok güzel olması gerekmez ama biraz kışkırtıcı giyinmiştir. Arthur'un önünden geçerken onu görür ve tanır gibi olur. Arthur ona bakmadan bir yudum daha içer. Marilyn geri döner.

Marilyn – Affedersiniz ama sanırım valiziniz benim koltuğuma oturmuş...

Arthur irkilir ve şişenin kapağını kapatmadan aceleyle cebine sokar.

Arthur – Aa... Özür dilerim... Ben sanmıştım ki... Tabii, buyurun...

Kalkıp valizi kenara alır. Marilyn kendi valizini yerleştirmek için bir an sırtını dönerken vücudunun Arthur'un ilgisini çekecek bir kısmı görünür. Arthur kötü düşüncelerini dağıtmak istercesine pencereden dışarı bakar. Marilyn karşısına oturur, aptalca bir gülümsemeyle onu süzmeye başlar. Arthur mahcup bir şekilde nezaketini korumaya çalışır. Sessizliği bir anons bozar.

Anons – Londra'ya gidecek Eurostar treni birazdan hareket edecektir. Lütfen otomatik kapanan kapılara dikkat ediniz.

Arthur *(kendi kendine)* – Hayır... Olamaz...

Telaşla pencere tarafına bakar.

Marilyn de peronun geride kalışını görmek için pencereye yönelir.

Marilyn *(gülümseyerek)* – Son anda yetişmişim...

Arthur kibarca gülümseyip telaşla bir numara çevirir. Ama cevap alamaz.

Arthur – Kâbus gibi...

Marilyn onu incelemeye devam eder. Arthur bunu hisseder ama fark etmemiş gibi davranır. Sonunda mahcup ve biraz da heyecanlanmış hâlde gözlerini kaldırır.

Marilyn – Sizi böyle süzdüğüm için bağışlayın ama... Sizi hemen tanıdım.

Arthur şaşkınlıktan gözlerini kocaman açar, konuşamaz.

Marilyn – Çok özür dilerim... İnanın, bunu planlamadım... Tamamen tesadüf... *(Şakayla.)* Belki de kaderdir!

Arthur – Kader mi...?

Elini uzatarak kendini tanıtır.

Marilyn – Marilyn Mileur. Oyuncuyum.

Arthur şaşkınlıkla elini sıkar.

Marilyn – Yeni filminizin seçmelerine katılmak için Londra'ya gidiyorum. Ama trende tam karşınızda oturacağım hiç aklıma gelmezdi!

Arthur – Benim de...

Marilyn – Senaryoya bayıldım! Sizi pohpohlamak için söylemiyorum. O rolü almak için bütün rakiplerimi öldürebilirim!

Arthur – Gerçekten mi...?

Arthur'un telefonu çalmaya başlar ama o şaşkınlıktan hemen açamaz.

Marilyn – Sizi rahatsız etmek istemem. En iyisi biraz bara gidip sakinleşeyim. Nasıl olsa aynı yolculuktayız. Size kahve getireyim mi?

Arthur – Olabilir...

Marilyn – Öyle heyecanlıyım ki... Kahve beni sakinleştirir mi bilmiyorum ama... Şeker?

Arthur – Şeker mi...?

Marilyn – Kahvenize. Şekerli mi, şekersiz mi?

Arthur – Şekersiz, teşekkürler.

Marilyn – Tahmin etmiştim. Katkısız, sert... Tıpkı filmleriniz gibi!

Arthur karşılık vermeden gülümser. Marilyn giderken Arthur onu tekrar çağırır.

Arthur *(cesaretini toplayarak)* – Kahvenin yanına bir bardak su da getirebilir misiniz?

Marilyn gülümseyip uzaklaşır. Arthur şaşkınlıkla ardından bakar. Telefon hâlâ çalıyordur. Kendine gelip açar.

Arthur – Christelle? Nerede kaldın? Hayır, olamaz! Sana acele et demedim mi? Hep aynı şey! Benim için hangi spor gazetesini aldığının hiçbir önemi yoktu! Trende okuyacak bir şey olsun istedim, o kadar! Şimdi ne yapacağız? Sonraki trene binersin, Londra'da beklerim... Başka çaremiz var mı? Tamam, beni ara...

Telefonunu cebine koyar.

Arthur – Bu Londra yolculuğu en başından içime sinmemişti...

Telefonu tekrar çalar.

Arthur *(kendi kendine)* – Şimdiden mi? *(Açar.)* Ha, Fred, sensin... Hayır, iyiyim... Christelle yüzünden. İnanamayacaksın, treni kaçırdı! Yani bizim treni! Şaka yapmıyorum. Bir sonraki trene yer bulursa tabii... Biletleri üç ay önce almıştık. Düşünsene, evlilik yıldönümümüzü kutlamaya Londra'ya tek başıma gidiyorum! Aslında pek de yalnız sayılmam... *(Şakacı bir sesle.)* İnanılmaz bir şey oldu! Eurostar'da Christelle'in yerine bir kadın oturdu. Beni ünlü bir film yönetmeni sanıyor! Hangisi, bilmiyorum, ama çok ünlüymüş. Yanıldığını söyleyemedim, ağzımı açtırmadı. Şimdi de bana kahve getirmeye gitti. Bana hayran! Belki de bu durumdan biraz yararlansam diyorum. Üç saat tek başına yol çekilmez; tünel korkum da var. Hiç değilse aklım başka yerde olur... Oyuncuymuş, evet... Fena değil... Hem çok istekli! Yüzünü bir yerden hatırlıyorum sanki. Belki reklamlardan... Kes şunu, evli olduğumu unutmadım! Hem henüz bir şey içmedim. Ama bu oyunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum. Sinemadan pek anlamam; yılda iki kez gidersem iyi. Neyse, geliyor. Sonra anlatırım. Görüşürüz!

Telefonu hemen cebine koyar. Marilyn elinde kahveyle döner.

Marilyn *(kocaman gülümseyerek)* – İşte geldim... Öyle heyecanlandım ki... Sırılsıklam oldum!

Arthur gözlerini faltaşı gibi açar.

Marilyn *(yanlış anlaşılmayı gidererek)* – Tren sallandı da... Suyunuzu üzerime döktüm. Kusura bakmayın. Yeniden gidip alayım mı?

Arthur büyük bir hoşgörüyle gerek olmadığını işaret eder.

Marilyn *(kahveyi uzatır)* – Neyse ki kahveyi kurtardım. Yarısı şuradaki beyefendinin ceketine döküldü ama bardakta biraz kaldı...

Arthur – Teşekkürler...

Bir yudum kahve alır. Utangaç gülümsemeler paylaşırlar.

Arthur – Demek oyuncusunuz...

Marilyn – Evet, biliyorum... Filminizin başrolünde daha tanınmış bir yüz görmek istersiniz. Ama Londra'da sizi şaşırtacağım!

Arthur ne dediğini anlamamış gibidir.

Marilyn – Seçmelerde!

Arthur – Tabii, tabii...

Marilyn *(emin bir sesle)* – Siz ünlü yönetmen Arthur Monerot'sunuz, değil mi?

Arthur – Siz öyle diyorsanız...

Marilyn *(sevinçten uçarak)* – İnanamıyorum!

Arthur gizemli bir gülümsemeyle yetinir.

Marilyn – Peki filminizdeki o sürtüğü nasıl hayal ediyorsunuz?

Arthur'un gözleri büyür.

Marilyn – Kadın kahramanı diyorum! Senaryodaki! Adamcağıza yaptıklarına bakılırsa tam bir sürtük, değil mi? Affedersiniz, sormamalıydım. Özel sorular sormayacağıma söz vermiştim. Öbür adaylara karşı da haksızlık olur... *(Yerinde duramaz.)* Ama öyle heyecanlıyım ki! Arthur Monerot, üç saat boyunca tam karşımda! Bu fırsatı değerlendirmeden olmaz!

Arthur gülümser.

Marilyn – Bir şey sorabilir miyim?

Arthur – Buyurun...

Marilyn – Filmlerinizin bütün başrol oyuncularıyla gerçekten birlikte oluyor musunuz?

Arthur – Hani özel soru sormayacaktınız?

Marilyn – Ama bu seçmeyle ilgili değil ki! Sayılmaz.

Arthur *(oyuna katılarak)* – Bir rol kapmak için yönetmenle yatmak şart mı, onu mu soruyorsunuz? Tabii ki hayır. Ama bazen faydası olabilir...

Marilyn – İşte gördünüz mü!

Arthur – Önce oyuncunun yetenekli olması gerekir elbette.

Marilyn – Erkekler ne ikiyüzlü! Bütün ünlüler mankenlerle çıkıyor, sonra da "iç güzelliklerine vuruldum" diyorlar. Bu arada, hangi otelde kalacaksınız?

Arthur – Şey... Lüks bir otelde sanırım. Asistanım ayarladı. Aptal kadın benimle bu trene binecekti, onu bile beceremedi...

Marilyn – Böylece baş başa yolculuk edebiliyoruz...

Arthur – Evet... Ya siz?

Marilyn – Ben mi?

Arthur – Hangi otelde kalıyorsunuz?

Marilyn – Öyle lüks otellere param yetmez. Ama Londra'da bir arkadaşım var. Sadece arkadaş... Mankenlik yapıyor.

Arthur – Öyle mi...

Marilyn – Yani sevgilim falan değil...

Arthur – Anladım...

Marilyn – Zaten erkeklerden hoşlanıyor.

Arthur – Çok iyi... Yani, şey...

Marilyn – Seçmelerden sonra Londra'da birkaç gün kalacak mısınız?

Arthur – Şey... Hayır...

Marilyn – Valiziniz büyük de, o yüzden sordum.

Arthur – Ha, evet... İçinde bütün adayların dosyaları var. Seçmeler için. Çok ağır...

Marilyn – Benim dosyamı da aldınız demek?

Arthur – Herhâlde... O kadar çok ki... Aday çok, rol tek!

Rahatsız edici bir sessizlik. Arthur, Marilyn'i gözleriyle soyar.

Arthur – Sizi de soyunmaya zorladılar mı?

Marilyn – Efendim?

Arthur – Şey... Gümrükte. Trene binmeden önce...

Marilyn – Hayır...

Arthur – Hımm...

Marilyn – Peki seçmelerde soyunmam gerekecek mi?

Arthur neredeyse bayılacaktır.

Arthur – Bilmiyorum... Adaya bağlı herhâlde... Siz gönüllü müsünüz?

Marilyn – Senaryoda biraz... Hani bazı oyuncular çıplak sahneleri kabul etmez ya... Sadece benim için sorun olmadığını bilmenizi istedim.

Arthur – Pekâlâ... Aklımda tutarım...

Marilyn – Portföyüme bakmak ister misiniz?

Arthur *(şaşkın)* – Ne portföyü? Borsada mı oynuyorsunuz?

Marilyn – Fotoğraf albümüm! Oyunculuk fotoğraflarım!

Arthur – Ha, tabii, fotoğraflar... Şaka yaptım. Hani... Benim bile trene binmeme neredeyse izin vermediler...

Valizinden fotoğraf dosyasını çıkarıp gösterir. Arthur çok etkilenmiş görünür.

Arthur – Vay canına... Eminim çok yeteneklisiniz...

Marilyn – Şimdi de iç güzelliğimden söz edeceksiniz galiba...

Arthur'un telefonu çalar. Marilyn'in oldukça cesur pozlarından oluştuğunu düşündüğümüz fotoğraflara bakmayı sürdürerek cevap verir.

Arthur *(dalgın)* – Alo... Kim? Ha, Christelle... Tabii, kusura bakma, trenin gürültüsünden sesini tanıyamadım. *(Telefonu eliyle kapatıp Marilyn'e döner.)* Asistanım, müsaadenizle... *(Kalkıp uzaklaşır.)* Evet, Christelle, bir sorun mu var? Hayır, hafife almıyorum ama bu kadar da büyütmeyelim... Ne? Bir ay boyunca yer yok mu?

Marilyn yalnız kalınca seyirciye bakan pencereyi ayna gibi kullanıp makyajını düzeltir. Arthur dönünce eşyalarını çantasına koyup manzaraya bakıyormuş gibi yapar.

Arthur – Tamam, varınca ararım... Ama söz veremem. Paris'e dönüş için hemen bilet bulabilir miyim, bilmiyorum. Hayır, bu hoşuma gitmiyor! Bir hafta sonunu Londra'da tek başıma geçirmek zorunda kalırsam ne olacak? Bana önemli bir haberin mi var? Korkutuyorsun beni... *(Marilyn'i görür.)* Dinle, kapatmalıyım, tünele giriyoruz... Neden "biz" diyorum, neden fısıldıyorum? Çünkü bu vagonda yalnız değilim! Birinci sınıf diye özel kompartıman değil ya! Şimdi suçlu yine ben mi olacağım? Treni kaçıran sen değil misin?

Sinirle telefonu cebine koyar, Marilyn'e yeniden gülümser.

Arthur – Affedersiniz, ufak bir meseleyi halletmem gerekiyordu. Şimdi tamamen sizinim...

Marilyn umut vadeden bir gülümsemeyle karşılık verir.

Marilyn – Ben de sizin...

Karanlık.

2. PERDE

Arthur ve Marilyn hâlâ karşılıklı otururlar. Marilyn pencereden bakar.

Marilyn *(heyecanla)* – İşte! Tünele girdik!

Arthur – Öyle mi...?

Marilyn – İlk kez geçiyorum; biraz heyecanlıyım doğrusu. Siz değil misiniz?

Arthur *(umursamaz görünerek)* – Ben ayda en az bir kez Eurostar'a binerim. Alıştım artık...

Marilyn büyük heyecanla pencereden bakmayı sürdürür.

Marilyn – Düşünebiliyor musunuz? Şu anda denizin altındayız!

Arthur *(kendini zorlayarak)* – Evet...

Marilyn *(hayal kırıklığıyla)* – Ama hiçbir şey görünmüyor ki...

Arthur – Ne görmeyi bekliyordunuz? Balık mı?

Marilyn gülümser. Arthur'un telefonu çalar ama o kıpırdamaz.

Marilyn – Açmayacak mısınız?

Arthur – Her arayana cevap versem bütün yol telefonda geçer...

Marilyn karşısına yeniden oturur.

Marilyn – Size bir itirafta bulunmalıyım, Arthur. Arthur diyebilir miyim?

Arthur – İsterseniz...

Marilyn – Tam karşınıza oturmam pek de tesadüf değildi...

Arthur – Gerçekten mi...?

Marilyn – Biraz önce yanınızdan geçtim. Sizi tanıdım. Koltuk boştu... Aslında benim yerim bir sonraki vagonda. İkinci sınıfta.

Arthur – Az çok tahmin etmiştim. Burada Christelle oturacaktı. Yani benim... Asistanım. Treni kaçıran kadın.

Marilyn – İsterseniz kendi yerime dönebilirim...

Arthur *(cömertçe)* – Bu sektörde başarılı olmak için cesur olmak gerek. Kalabilirsiniz.

Marilyn – Sağ olun! Öğrenecek çok şeyim var ama bir gün ben de Cannes'daki Martinez Oteli'nde kalacağım, film festivalinin kırmızı halısına servet değerinde bir elbiseyle çıkacağım!

Arthur anlayışla gülümser.

Marilyn – Anlatın, Cannes nasıl bir yer?

Arthur – Her yıl gitmek zorunda kalınca insan için angaryaya dönüşüyor...

Marilyn – Yine de...

Arthur – Cannes dediğiniz nedir ki? Kocaman bir panayır. Hiç tarım fuarına gittiniz mi?

Marilyn *(şaşırarak)* – Bir kere, babamla. Çok eskiden...

Arthur – İşte aynısı. Yalnız ineklerin yerine ünlüler ödül için yarışıyor.

Marilyn – Siz çok gördüğünüz için böyle söylüyorsunuz.

Arthur – Festivalde yarışan filmim yoksa Paris'te kalmaya bayılırım. Herkes Cannes'da olur, telefonum bir hafta susar. Rahat rahat çalışırım...

Tam o sırada telefonu yine çalar.

Marilyn – Yine rol için sizi arayan bir genç yıldız mı?

Arthur – Tünelde telefon çekmez sanmıştım ama görüyorsunuz... Denizin altında bile rahat yok.

Marilyn – Sizi beş dakika yalnız bırakayım. Özel bir görüşmeyse dinlemek istemem. Belki de hayranlarınızdan biridir...

Arthur tam cevap verecekken Marilyn gitmeden dönüp tekrar konuşur.

Marilyn – Bu rol için çok ileri gitmeye hazırım, biliyorsunuz değil mi?

Arthur afallayıp kalır. Telefonun ısrarlı ziliyle kendine gelir, sonunda açar.

Arthur – Evet, Christelle... Hayır, sadece telefonumu bulamadım... Demek bilet bulma ihtimalin var? Tabii ki sevindim! Sonuçta evlilik yıldönümümüz... Tamam. Bana söyleyeceğin önemli haber neydi? Sesin kesiliyor, tünele girdik. Zaten bugüne kadar iletişim kurabilmemiz bile mucize... *(Fren sesi duyulur.)* Alo? Alo?

Marilyn geri gelir.

Arthur – Hat kesildi. *(Kaygıyla.)* Neler oluyor?

Marilyn – Bilmiyorum... Tren durdu galiba.

Hoparlörden bir ses duyulur.

Anons – Sayın yolcularımız, bir yolcunun acil durum alarmını kullanması nedeniyle trenimiz geçici olarak durmuştur. Durumun nedenini araştırıyoruz. Anlayışınız için teşekkür ederiz.

Arthur – Ben bu tünele hiç girmemeliydim!

Marilyn – Kısa bir duruştur. Hemen yola çıkarız.

Arthur – Keşke gemiyle gitseydim.

Marilyn – Gemiler de batabilir. Titanik'i düşünün. Bin beş yüz ölü... Ama filmi milyonlarca seyirci izledi. Müthiş değil mi?

Arthur – Birikimimin yarısını bu tüneli işleten şirkete yatırdım. Şimdi ben de tünelin dibine gömüleceğim! Bir açıklama yaparlar herhâlde, değil mi?

Marilyn – Gidip ne olduğunu sorayım.

Arthur – Ne olur beni yalnız bırakmayın!

Marilyn – Bir dakika sürer. Hemen dönerim. Her şey yolunda.

Marilyn kalkıp gider. Arthur dehşet içinde kalır.

Arthur – Bacağıma su sızıyor sanki... Altıma yapmadım ya? *(Cebinden içki şişesini çıkarır.)* Kahretsin, kapağını kapatmamışım! *(İçmeye çalışır, şişe boştur.)* İçki de bitmiş. *(Şişeyi kaldırıp telefonu çıkarır.)* Şebeke de yok... Sonun başlangıcı! Vagon suyla dolmadan önce karıma onu sevdiğimi söyleyemeyeceğim... Son anlarında sevdiklerine ulaşamayan insanlar gibi... *(Durur.)* Bir de o kadın treni kaçırdı! Belki hayatını kurtaran şey bu olacak. Kadın sezgisi dedikleri bu olsa gerek. Sanki içine doğmuş!

Marilyn geri gelir.

Arthur *(dehşet içinde)* – Ne olmuş?

Marilyn – Yolcuyla ilgili bir olay varmış. Bilirsiniz, böyle açıklamalarla çoğu zaman gerçeği saklarlar. Üstümüzde tonlarca deniz suyu var; gerisini siz düşünün. Yolcular paniklemesin diye ayrıntı vermiyorlar.

Arthur – Uçak düşmeden önce de böyle konuşurlar... Tanrım! Ya bir terör saldırısıysa?

Marilyn – Olabilir tabii... Neyse, yanıp boğularak ölmeden önce sizinle tanışma şerefine eriştim!

Arthur – Bu ilahi bir ceza! Kutsal Kitap'taki kuleyi hatırlayın...

Marilyn – Hangi kuleyi? İkiz Kuleler'i mi?

Arthur – Babil Kulesi'ni! Bu tüneli hiç kazmamalılardı. Doğaya aykırı! İngiltere ada olarak kalmalıydı.

Marilyn – Bir içki kokusu var, değil mi? Yoksa yakıt mı?

Arthur – Eurostar yakıtla mı çalışıyor?

Marilyn – Belki de ispirto kokusudur...

Arthur – Şey... Hayır, cebime biraz viski döküldü de...

Boş şişeyi cebinden çıkarır.

Arthur – Ona son bir kez “seni seviyorum” bile diyemeyeceğim...

Marilyn – Kime?

Arthur – Christelle'e!

Marilyn – Asistanınıza âşık mısınız?

Arthur *(şişeye bakarak)* – Bu şişeye bir veda mektubu koysam... Belki o hiç değilse suyun yüzeyine çıkar. Kâğıt kaleminiz var mı?

Marilyn cevap veremeden yeni bir anons duyulur.

Anons – Sayın yolcularımız, tünelde beklememizin nedeni şüpheli bir valizdir. Güvenlik ekibimiz içinde patlayıcı bulunmadığından emin olana kadar hareket edemiyoruz. Bulunduğumuz yerde bir patlamanın ne kadar tehlikeli olabileceğini söylememize gerek yok. Lütfen yerinizden kalkmayın ve paniğe kapılmayın. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğiz.

Arthur – Yok artık! O zaman bizi niye hemen tünelden çıkarmıyorlar? Burada oturup bombanın patlamasını mı bekleyeceğiz?

Marilyn – Belki tren hareket ederse patlayıcı infilak eder diye korkuyorlar. Filmlerde olduğu gibi... Ufacık bir sarsıntı, her şey havaya uçar!

Arthur – Öleceğiz, diyorum size!

Marilyn – Hayallerimizi gerçekleştiremeden... Siz kariyerinizin zirvesi olacak filmi çekemeyeceksiniz. Ben de filminizin yıldızı olarak Cannes'ın kırmızı halısında kolunuza giremeyeceğim...

Arthur *(kendinden geçmiş)* – Yeter artık, susun! Uğursuzluk getireceksiniz!

Marilyn – Arthur, son yolculuğunuza yalnızca on dakika kaldığını bilseniz ne yapardınız?

Arthur *(bitkin)* – Valizimi... toplardım?

Marilyn – Düşünün! Ölmenize yalnızca on dakika kalmış. Sonrasında yaptıklarınızın sonuçlarına katlanmak da yok. Ne yaparsınız?

Arthur – Bilmiyorum... Banka soyardım galiba?

Marilyn – On dakikada o parayı harcayamazsınız ki...

Arthur – Ama yakalanırsam en fazla on dakika hapis yatarım!

Marilyn – Ölüm düşüncesi beni heyecanlandırıyor. Hani aşk ve ölüm yan yana gelir ya...

Arthur – Nasıl yani?

Marilyn – On dakika, Arthur. Belki daha az. Son bir fanteziyi yaşamak, son bir arzuyu gerçekleştirmek için. *(Kışkırtıcı.)* Hiç Eurostar'ın tuvaletinde seviştiniz mi?

Arthur far görmüş tavşan gibi bakakalır.

Arthur – On dakika mı...?

Marilyn *(elini tutarak)* – İnanın Arthur, bugün bu tünelde karşılaşmamız tesadüf değildi. Kaderimiz böyleymiş...

Onu vagonun öbür ucuna doğru götürür.

Karanlık.

3. PERDE

Eurostar hâlâ durmaktadır. Arthur ve Marilyn yeniden karşılıklı otururlar. Arthur sersemlemiş hâlde pencereye eğilir.

Arthur – Tünelin sonunda bir ışık görüyorum sanki... Yoksa öldük mü?

Marilyn *(iç çekerek)* – On dakika geçti, daha bir kıvılcım bile çıkmadı...

Arthur – Kusura bakmayın ama denizin altında önce yanıp sonra boğulma ihtimali beni hiç heyecanlandırmıyor.

Marilyn – Ben şüpheli valizden söz ediyordum. On dakika geçti, tren hâlâ patlamadı. Belki yanlış alarmdı... *(Biraz tehditkâr.)* Demek ki herkes yaptıklarının sonuçlarına katlanacak...

Arthur *(kendi düşüncesine devam ederek)* – Bir de son dakikalarımızı telefonumla kaydetme fikri... O da pek yardımcı olmadı...

Marilyn – Kameraya alınmaktan hoşlanmıyor musunuz, Arthur? Bir yönetmen için biraz tuhaf. Bu kez kameranın öbür tarafındasınız...

Arthur – Bu arada onu geri alabilir miyim?

Marilyn – Neyi?

Arthur – Telefonumu...

Hoparlörden gelen anons konuşmalarını böler.

Anons – Sayın yolcularımız, sekizinci vagonda sahipsiz bulunan valizin kime ait olduğunu belirledik. Etiketinde, Paris'te oturan Bayan Fernandez'in adı yazıyor. Kendisi trendeyse valizini almak üzere görevlilere başvurmasını rica ediyoruz. Aksi takdirde, yolculuğa devam edebilmemiz için güvenlik ekibi valizi trenden çıkarıp imha etmek zorunda kalacaktır.

Arthur – Christelle'in valizi!

Marilyn – Efendim?

Arthur – Benim valizim! Yani asistanımın... Dergi almak için yeniden perona inmeden önce yanlış vagona bırakmış olmalı!

Marilyn – Sonra da treni kaçırmış... Belki asistanınızı değiştirmeniz gerekiyordur.

Arthur – Christelle'in valizini mutlaka bulmalıyım! Onu zaten istasyonda bıraktım. Şimdi bir de bütün kıyafetlerini havaya uçururlarsa beni öldürür!

Fırlayıp gitmek üzereyken Marilyn yan koltuktaki valize bakar.

Marilyn – Peki o zaman şu valiz kimin?

Arthur olduğu yerde donar.

Arthur – Kahretsin, doğru ya...

Marilyn – Belki bomba bunun içindedir. Hareket ettiğimizden beri sahibi ortada yok. *(Dramatik bir sesle.)* Bence yavaşça oturun. Hapşırmamaya da çalışın...

Arthur korkudan taş kesilerek oturur.

Arthur – Güvenliğe haber verelim!

Marilyn – O zaman bu tünelde bir saat daha kalırız! Üstelik seçmelere yetişmemiz gerekiyor. *(Ayağa kalkar.)* Biraz tehlike olmadan hayatın tadı çıkmaz!

Marilyn valizi kararlılıkla eline alır.

Arthur – Delirdiniz mi? Ne yapıyorsunuz?

Marilyn – Bu işte başarılı olmak için cesaret gerek, demiştiniz ya!

Arthur – Ben mi dedim?

Marilyn, Arthur'un dehşet dolu bakışları altında valizi aniden açar.

Arthur – Hayır!

Ama patlama olmaz.

Marilyn – Gördünüz mü? Korkacak bir şey yokmuş.

Arthur – Ben de o kadar korkmadım zaten... *(Merakla.)* İçinde ne var acaba?

Marilyn valizin içini karıştırır. Bir saç kurutma makinesi çıkarıp tabanca gibi Arthur'a doğrultur. Arthur yeniden irkilir.

Marilyn – Pek bombaya benzemiyor...

Arthur hâlâ tedirgindir. Marilyn araştırmayı sürdürür ve ciltlenmiş bir dosya çıkarır.

Marilyn – Bu neymiş? *(Sayfaları karıştırır.)* Aa! Filmin senaryosu!

Arthur – Hangi filmin?

Marilyn – Sizin filminizin! Gördünüz mü, valiz sizinmiş... Yani asistanınızın.

Arthur *(afallamış)* – Öyle mi...?

Marilyn valizden çekici kadın iç çamaşırları çıkarır.

Marilyn – Londra'daki iş gezilerinde asistanınızla pek sıkılmıyorsunuz anlaşılan...

Arthur cevap veremeden boğuk bir patlama duyulur.

Arthur *(panikle)* – İşte sonumuz geldi! Patlamayı duydunuz mu?

Marilyn – Bir şey yok. Bomba ekibi Bayan Fernandez'in valizini patlatmıştır.

Arthur dehşetle yerinden fırlar.

Arthur – Ne?!

Marilyn – Ne fark eder? O sizin valiziniz değil ki! Yani asistanınızın... *(Oturmasını işaret eder.)* Her şey yolunda, merak etmeyin. *(Yan koltuktaki valizi gösterir.)* Bakın, sizin valiziniz burada. *(Pencereden bakar.)* Üstelik yeniden hareket ediyoruz!

Arthur yıkılmış hâlde kendini teselli etmeye çalışır. Marilyn gülümseyerek onu izler.

Marilyn – Bir saate kalmadan Londra'dayız. Rahatlayın...

Arthur biraz gevşer.

Arthur – Haklısınız... Sonuçta yalnızca bir valiz. Havayolları da sürekli valiz kaybediyor...

Marilyn – Elbette...

Arthur *(kendi kendine, kısık sesle)* – Christelle'e böyle söylerim...

Marilyn – Filmi görmek ister misiniz?

Arthur *(biraz canlanarak)* – Eurostar'da film mi gösteriyorlar? Uçaktaki gibi? Belki birazdan hostesler de yemek getirir!

Marilyn Arthur'un telefonunu cebinden çıkarır ve burnunun önüne tutar.

Marilyn *(cilveli)* – Az önce telefonunuzla çektiğim filmi diyorum... *(Nazlanarak.)* Hemen unutmadınız herhâlde?

Arthur *(hatırlayarak)* – Nasıl oldu anlamadım, çok üzgünüm... İnanın, ilk kez başıma geliyor...

Marilyn – Bütün erkekler öyle der... Ama üzülmeyin, olur böyle şeyler... Bazen motor tekler...

Arthur – Hayır, onu demiyorum! Trende tanımadığım bir kadınla... Böyle bir şey yapmak âdetim değildir.

Marilyn *(eğlenerek)* – Tanımadığınız bir kadın mı?

Arthur – Beni on dakika içinde öleceğimize inandırdınız. Yoksa size böyle yaklaşmak aklımdan bile geçmezdi!

Marilyn – Bunu iltifat olarak mı almalıyım, hakaret olarak mı?

Arthur – Özür dilerim, öyle demek istemedim...

Marilyn – Neyse, birlikte ilk deneme çekimimizi yapmış olduk. *(Telefondaki videoya bakar.)* Amatör film tabii ama görüntü gayet net. Hele sizi hemen tanıyor insan...

Arthur'un yüzü düşer.

Marilyn – Eurostar yolculuğumuzdan güzel bir hatıra...

Arthur telefonunu almak için uzanır.

Arthur – Bilmiyorum, belki...

Marilyn telefonu Arthur'un ulaşamayacağı yere kaçırır.

Marilyn – Asistanınız bu filmi beğenir mi acaba? Bir tuşa basıp ilk kısa filmimi ona gönderebilirim. Büyük kariyerim böyle başlayacak galiba!

Arthur gittikçe endişelenir, kalkıp telefonu kapmaya çalışır.

Arthur – Verin şunu!

Marilyn – Derhâl oturmazsanız çığlık atarım, elbisemi yırtarım ve az önce tuvalette bana saldırdığınızı söylerim.

Arthur – Ama...

Marilyn – Bazı yönetmenlerin kariyeri bundan daha azıyla bitti.

Arthur – Yönetmenlik kariyerim mi? O ayrı ama... Asistanımın bu küçük kaçamaktan haberi olmasını pek istemem doğrusu.

Marilyn – Küçük kaçamak mı? Emin olun, sonunda bu trenin tünelde patlamamış olmasına pişman olacaksınız.

Arthur *(şoke olmuş)* – Siz... Kimsiniz aslında?

Marilyn'in yüzü değişir. Arthur'a öfkeyle bakar.

Marilyn – En kötü kâbusun!

Arthur sarsılmış hâlde bir süre susar.

Arthur – Tamam, Arthur Monerot değilim!

Marilyn *(alayla)* – Gerçekten mi? O zaman komik bir şey daha söyleyeyim: Ben de Marilyn Mileur değilim!

Arthur – Öyle mi?

Marilyn – Bir de benimle dalga geç!

Arthur – Dalga geçmiyorum, yemin ederim. Tamam, biraz aptallık ettim ama ben...

Marilyn *(sözünü keser)* – Kim olduğunu gayet iyi biliyorum: Alçağın tekisin!

Arthur – Peki benden ne istiyorsunuz?

Marilyn – O rolü!

Arthur – Hangi rolü?

Marilyn – Yeni filminizin başrolünü! Londra'daki seçmeleri! O rol benim olacak, başka kimsenin değil!

Arthur – Bu pek mümkün değil...

Marilyn – Pekâlâ... *(Telefonda tuşlara basacakmış gibi yapar.)* Videoyu asistanınıza gönderiyorum.

Arthur – Hayır, ne olur yapmayın!

Marilyn – Demek Arthur Monerot olduğunuzu kabul ediyorsunuz!

Arthur – Şöyle ki...

Marilyn onu küçümseyerek süzer.

Marilyn – Beni gerçekten hatırlamıyor musunuz?

Arthur – Hatırlamam mı gerek?

Marilyn – Cannes'daydı. Hani biraz önce tarım fuarına benzettiğiniz yer! Demek beni de kaz yerine koymuşsunuz!

Arthur – Beni başka biriyle karıştırıyorsunuz, emin olun.

Marilyn – O zamanlar yönetmenlerle tanışmak için Cannes'a gelen saf genç oyunculardan biriydim. Bir gösterimden sonra sizi özel bir kulüpte gördüm. Kapıdaki görevliyi tanıdığım için içeri girmiştim.

Arthur – Sizin gibi bir kadını görsem unutmazdım...

Marilyn – Bir rol istiyorsam önce Martinez'e uğramam gerektiğini hemen anladım.

Arthur – Martinez mi? Benim adım Monerot değil miydi?

Marilyn – Cannes'daki Martinez Oteli! O yıl kaldığınız süitten söz ediyorum.

Arthur – Ha, evet... Martinez Oteli tabii...

Marilyn – O saraya götüreceğinize sabahın beşinde beni ucuz bir otele sürüklediniz! Benden utanıyor muydunuz?

Arthur – Hiç de değil! Ucuz oteller de fena sayılmaz. Karımı sık sık götürürüm... Yani asistanımı...

Marilyn – O kadar saf değildim. Bu işte başarılı olmak için cesur olmak, bazı ödünler vermek gerektiğini biliyordum.

Arthur – Bazı erkekler de yükselmek için aynı şeyi yapıyor, biliyorsunuz...

Marilyn – Bağışlamadığım şey beni sonra hiç aramamanız. Bunca fedakârlığın karşılığında küçücük bir rol bile önermemeniz!

Arthur – Fedakârlık mı? Biraz önce üstüme atlayan sizdiniz!

Marilyn – Ne sanıyorsun? O daha ikinci perdeydi!

Arthur – Daha kaç perde var?

Marilyn *(telefonu havaya kaldırır)* – Tuzaktı! Bu sefer elimde koz olsun diye. Üstelik pek de bir şey yapamadın, canım. İlk sefer daha becerikliydin...

Arthur – Ama yemin ederim...

Marilyn – Artık senli benli konuşabiliriz, değil mi? Yeterince yakınlaştık. Tren kalkarken yanına geldiğimde beni tanımamana inanamamıştım!

Arthur – Ama size söylüyorum... *(Marilyn sert bakar.)* Sana söylüyorum: Ben Arthur Monerot değilim. Yönetmen değilim. Sinemaya bile gitmem; televizyonda da ancak futbol izlerim.

Marilyn – Gerçekten hayal kırıklığısın. Daha iyi bir savunma beklerdim. Bununla kurtulacağını mı sanıyorsun?

Arthur – Ama ben...

Marilyn – Hesap zamanı geldi, Arthur. Senden intikam alacağım. Yalanlarının bütün kurbanlarının da intikamını! Hayatımın rolü bu olacak!

Arthur – Tamam, yalan söyledim, kabul ediyorum. Bedelini ödemeye hazırım.

Marilyn – Nihayet ilerleme kaydediyoruz.

Arthur – Ama Cannes'a hayatımda yalnızca bir kez gittim; o da satış elemanlarına yönelik bir eğitim içindi. Ben bir içki şirketinin satış temsilcisiyim!

Marilyn – Yine başladın! *(Telefonu eline alır.)* Bu kez videoyu gönderiyorum.

Arthur – Hayır, bekleyin!

Marilyn bir tuşa basar.

Marilyn – Şanslısın, hâlâ tüneldeyiz. Şebeke yok. Ama bu yalnızca kısa bir erteleme...

Arthur – Her şeyi açıklayabilirim, yemin ederim!

Marilyn – Tabii canım!

Arthur – Doğru, biraz önce sizin sözünü ettiğiniz yönetmen gibi davrandım. Biraz eğlenmek için...

Marilyn – Battıkça batıyorsun!

Arthur – Yani sizi etkilemek, baştan çıkarmak için... Tamam, belki birlikte olmak da istemiş olabilirim...

Marilyn – Ne romantik bir ifade! Yalnız baştan çıkarma konusunda pek usta sayılmazsın.

Arthur – Bunun için özür dilerim. Yani size yalan söylediğim için. Ama gerçekten Arthur Monerot değilim! *(Gülümser.)* Çok kolay kanıtlayabilirim.

Marilyn – Öyle mi?

Arthur *(cebine elini atar)* – Kimliğimi göstermem yeter... *(Ceplerini karıştırdıkça gülümsemesi kaybolur.)* Lanet olsun! Valizde kalmış!

Marilyn – Hangi valizde?

Arthur – Patlayan valizde!

Marilyn *(koltuktaki valizi gösterir)* – Valizin burada.

Arthur – Hayır... Bu, şeyin...

Marilyn – Gerçekten acınacak hâldesin!

Arthur – Ama yemin ederim... Hem o yönetmen nerede? Valizi burada olduğuna göre trende olmalı! *(Kalkar.)* Onu bulacağım, o zaman benim olmadığımı anlayacaksınız.

Marilyn kuşkuyla bakar.

Marilyn – Pekâlâ. On dakikan var. Tren saatte üç yüz kilometreyle gidiyor; atlayıp kaçamazsın. *(Telefonu gösterir.)* Ama on dakika sonra tünelden çıkmış olacağız!

Arthur – Tünelden çıkmış olsak... İnşallah!

Hoparlörlerden yeniden anons duyulur.

Anons – Sayın yolcularımız, dokuzuncu vagondaki barımız hizmetinizdedir. Sıcak, soğuk, hatta ılık içeceklerimiz; çeşit çeşit, bazısı biraz bayat sandviçlerimiz ve ev yapımı tatlılarımız, inanılmaz fiyatlarla sizleri bekliyor. Afiyet olsun!

Marilyn Arthur'un kendi kendine konuşarak uzaklaşmasını izler. Adam iyice şaşkın, hatta deliye dönmüş gibidir.

Arthur – Mutlaka bana benzeyen biri... Görür görmez tanırım...

Marilyn – Tabii ki.

Arthur – Belki bar vagonundadır...

Marilyn yalnız kalınca gülümser. Elindeki Arthur'un telefonu çalar. Cevap verir.

Marilyn – Alo? Hayır, ben yeni asistanıyım. Şu an müsait değil. Mesajınızı iletebilir miyim? Ondan bir bebek mi bekliyorsunuz? Elbette, iletirim. Aramak isterse isminizi öğrenebilir miyim? Christelle... Çok güzel, teşekkür ederim.

Telefonu kapatıp yine gülümser.

Marilyn – Kim demiş bu tünelde telefon çekmiyor diye? *(Telefona yeniden bakar.)* Bakalım... Christelle... Son aranan numara... *(Tuşa basar.)* Gönderildi! Küçük filmimi sevecek herhâlde... Evliliklerine renk katar!

Karanlık.

4. PERDE

Marilyn senaryoyu okumaya dalmıştır. Arthur perişan bir hâlde geri gelir.

Arthur – Ne yapıyorsunuz?

Marilyn – Repliklerimi ezberlemeye başladım! Başrolü alacağıma göre... Tabii ikizinizi bulmadıysanız. Buldunuz mu?

Arthur – Treni iki baştan iki başa dolaşıp bütün yolculara baktım. Herhâlde beni deli sandılar. Ama bana azıcık benzeyen biri bile yok.

Marilyn – Onların adına sevindim.

Arthur *(aklını kaçırmak üzere)* – Anlamıyorum... Belki o da treni kaçırdı. Christelle'i arayıp yanında olup olmadığını sormalıyım...

Marilyn – Yeter artık, şaka bitti. Aylardır intikamımı planlıyorum. Londra'daki seçmeleri öğrenince bu trende olacağınızı tahmin ettim. Her şeyi düşündüm. *(Bir sözleşme çıkarıp önüne koyar.)* Filminizde başrolü oynamam için imzalayacağınız sözleşmeyi bile hazırladım.

Arthur – Öyle mi?

Marilyn – Ücretin son derece makul olduğunu göreceksiniz.

Arthur sözleşmeye dalgınca göz atar.

Arthur – İki yüz bin avro... Yine de epey para. Sterlin olarak ne kadar eder acaba?

Marilyn – Sayfanın altını imzalamanız yeterli.

Arthur – Hiçbir işe yaramaz, inanın...

Marilyn pencereden bakar.

Marilyn – Aaa, tünelden çıktık! Artık videoyu asistanınıza gönderebilirim!

Tam Arthur'un telefonunu çıkarırken telefon çalar. Bir an duraksarlar ve bakışırlar. Sonra Arthur karar verir.

Arthur – İsterseniz açın! Arayanın asistanım olmadığını anlayacaksınız. Benim yönetmen olmadığımı da.

Marilyn – Pekâlâ... *(Açar.)* Alo? Kim? Kimi arıyorsunuz? Üzgünüm, yanlış numara olmalı...

Telefonu kapatır.

Arthur – Eee?

Marilyn – Bayan Fernandez diye biri kocasıyla görüşmek istiyordu.

Arthur *(zafer kazanmış gibi)* – İşte! Gördünüz mü!

Marilyn – Kim bu Bayan Fernandez? Temizlikçiniz mi?

Arthur – Temizlikçim mi? Hayır, karım! Evlilik yıldönümümüzü kutlamaya Londra'ya gidiyorduk. Orada tanışmıştık!

Marilyn – Öyleyse Arthur Monerot değilsiniz!

Arthur *(rahatlayarak)* – Bunu başından beri söylüyorum! Şimdi inandınız mı?

Marilyn onun gözlerinin içine soğuk soğuk bakar.

Marilyn *(öfkeyle)* – Siz bir canavarsınız!

Arthur – Efendim?

Marilyn – Demek Cannes'daki kulüpte karşılaştığımızda sizi yönetmen sanmama bilerek izin verdiniz. Benden yararlanmak için!

Arthur – Yemin ederim o kulübe hiç gitmedim! Gitsem hatırlardım! Yani herhâlde...

Marilyn – Sahtekârsınız, sapıksınız, zavallısınız! Üstelik bana verecek rolünüz bile yokmuş! Şimdi neden beni bir daha aramadığınızı anlıyorum!

Arthur – Bir kadından yararlanmak için başkasının kimliğine bürünmek mi? Hayatta yapmam öyle şey!

Marilyn – Ya az önce bu trende Arthur Monerot gibi davranmadınız mı?

Arthur – Şey... Siz de biraz cesaret verdiniz ama...

Marilyn – Şimdi de suç benim mi oldu! Benimle güzelce dalga geçtiniz! *(Tiksintiyle süzer.)* Sandığımdan da betersiniz!

Arthur *(kendi kendine)* – Ben bu işin içinden çıkamayacağım...

Marilyn – Bir de yalan söylemeyi bıraksanız...

Arthur – Artık ben de bilmiyorum... Belki o kulübe gitmişimdir. Hatırlamıyorum. Sarhoş olabilirim. Satış temsilcilerinin eğlencelerinde içki su gibi akar... O ucuz otelde aramızda tam olarak ne oldu?

Marilyn – Ibis Oteli'nde! Ayrıntıları mı istiyorsunuz?

Arthur – Hayır, inanıyorum! Peki kendimi nasıl affettirebilirim? Çok üzgünüm ama bir şey kesin: Ben film yönetmeni değilim. İstesem de, hem de çok isterdim, size o rolü veremem.

Marilyn – Karınızla Londra'ya evlilik yıldönümünüzü kutlamaya gittiğinizi söylüyorsunuz.

Arthur – Evet...

Marilyn – Güzel. O zaman filmi ona gönderirim. Nasıl bir adam olduğunuzu görsün. Karınızı istasyonda bırakıp evlilik yıldönümünüzde Eurostar'ın tuvaletinde tanımadığınız bir kadından yararlanmaya kalkışmak! Siz nasıl bir insansınız?

Arthur – Çok utanıyorum, inanın... Ama ben de insanım...

Marilyn – Ne güzel mazeret! O hâlde Bayan Fernandez de kocasının nasıl bir insan olduğunu öğrensin.

Telefonu havaya kaldırır.

Arthur *(dehşet içinde)* – Hayır, ne olur! Evlilik yıldönümümüzde yapmayın! *(Ceplerini karıştırıp sterlinleri çıkarır.)* Bakın, yanımda bin sterlin nakit var. Hepsini size vereyim...

Marilyn *(alınarak)* – Beni ne sandınız? Servet avcısı mı?

Arthur – Özür dilerim, yanlış söyledim. Londra'daki seçmeler için masraflarınızı karşılamak istiyorum. Çok yeteneklisiniz, eminim o rolü alırsınız! Hayatınızın fırsatı! Bu parayla güzel bir otelde kalır, gerçek yönetmenle tanışırsınız!

Marilyn'in kararlılığı sarsılır.

Marilyn – Sizce hâlâ şansım var mı?

Arthur – Elbette! Harika bir oyuncusunuz. Az önce kanıtladınız. Üstelik görünüşünüz, enerjiniz...

Marilyn bir an tereddüt eder, sonra parayı alır.

Marilyn – Tamam... Ama yine ucuz kurtuldunuz!

Arthur – Biliyorum...

Anons – Londra'ya giden Eurostar trenimiz birazdan son durağına ulaşacaktır. Bütün yolcularımızın trenden inmelerini rica ederiz. Paris'e dönecek yolcularımız karşı perondan aktarma yapabilir.

Arthur – Sanırım geri dönen trene bineceğim... Şey, telefonumu artık geri alabilir miyim?

Marilyn – Olur. Ama intikamımın tamamlanması için sizden son bir şey isteyeceğim. Ayrıca arkamı döner dönmez polisi arayıp beni şikâyet etmeye, verdiğiniz parayı geri almaya kalkışmayacağınızdan emin olmak istiyorum.

Arthur – Yemin ederim...

Marilyn – Artık sözünüze inanmakta zorlanacağımı kabul edersiniz...

Arthur – Peki... Ne istiyorsunuz?

Marilyn – Benimle tuvalete gelin.

Arthur – Yine mi?!

Marilyn – Ha, bu valiz size ait olmadığına göre onu ben alıyorum. Arthur Monerot'ya götürürüm. Gerçekten tanışmak için de iyi fırsat! Umarım sizin gibi biri değildir...

Marilyn senaryoyu koltukta bırakıp valizi alır.

Karanlık.

5. PERDE

Aynı dekor. Sahne boştur. Bir süre sonra Arthur tek başına geri gelir. Sersemlemiştir... Üzerinde yalnızca iç çamaşırı vardır.

Anons – Eurostar'ı tercih ettiğiniz için teşekkür ederiz. Keyifli bir yolculuk geçirdiğinizi umuyoruz. Trenden ayrılmadan önce kişisel eşyalarınızı kontrol ediniz. Londra'da iyi vakit geçirmenizi diler, sizi yeniden ağırlamayı umarız.

Arthur yıkılmış görünür. Telefonu çalar, düşünmeden açar.

Arthur *(tekdüze bir sesle)* – Christelle... Demek sonunda bilet buldun... Yarım saat sonra Londra'dasın, tamam... Hayır, gerçekten her şey yolunda. Az önce telefonumu açan kadın mı? Hiçbir fikrim yok... Evet, benim numaramdı... Sen öyle diyorsan... Bak, açıklayacağım, olur mu? Film mi? Ne filmi? Ha, video... Allah kahretsin! Bak, her şeyi açıklayabilirim, inan... Yani deneyeceğim... Bana vereceğin önemli haber neydi? Boşanmak mı istiyorsun? Gelince konuşuruz, olur mu? *(Christelle'in bağırışları yüzünden telefonu kulağından uzaklaştırır.)* Şimdi kapatmam gerek, hat kesilecek... Telefon kulübesine atacak bozuk param kalmadı!

Bir zombi gibi telefonu kaldırıp koltuğa çöker. Senaryo yan koltuktadır. Alıp açacakken telefon yine çalar.

Arthur – Fred? Başım korkunç belada... Kısaca anlatmak zor. Söylesene, satış toplantısından sonra Cannes'da özel bir kulübe gittiğimiz olmuş muydu? Hı hı... O kadar sarhoş muydum? Hı hı... Benim yanımda Marilyn adında bir kadın gördüğünü hatırlıyor musun? Hı hı...

Dalgınlıkla senaryoyu yeniden eline alıp başlığına bakar.

Arthur *(okuyarak)* – "Eurostar. Arthur Monerot'nun filmi. Başrolde Marilyn Mileur..." Hayır, senaryonun başlığını okuyorum... Arthur Monerot, yönetmenin adı. Marilyn Mileur da... Sana bir şey çağrıştırıyor mu? Bana çağrıştırmıyor. Arthur Miller ve Marilyn Monroe mu? Evet, bu isimleri duymuştum... Yani sence...? Hayır, gerek yok Fred, teşekkürler...

Telefonu bırakır, senaryonun ilk sayfasını açar.

Arthur *(ilk repliği okuyarak)* – Marilyn: "Affedersiniz ama sanırım valiziniz benim koltuğuma oturmuş..."

Arthur son darbeyi yemiş gibi senaryoyu elinden düşürür.

Arthur – Evet... Bu kadın gerçekten büyük yıldız olacak galiba...

Karanlık.

EPİLOG

Aynı dekor. Bir koltukta bir adam oturur. Gazete okuduğu için yüzü seyirciden gizlenmiştir. Arthur Monerot'nun aynı valizi karşı koltuktadır.

Anons – Paris'e gidecek Eurostar treni birazdan hareket edecektir. Lütfen otomatik kapanan kapılara dikkat ediniz.

Marilyn, oyunun başında olduğu gibi küçük tekerlekli valizini çekerek gelir. Bir kez geçer, adamı fark edip merakla bakar, yoluna devam eder ama biraz sonra geri döner.

Marilyn – Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama... Sizi hemen tanıdım...

Adam cevap vermek için gazetesini indirmek üzeredir.

Karanlık.

SON

Yazar Hakkında

1955 yılında Fransa'nın Auvers-sur-Oise kasabasında doğan Jean-Pierre Martinez, sahne hayatına çeşitli rock gruplarında davulcu olarak başladı. Daha sonra reklamcılık alanında göstergebilim uzmanı olarak çalıştı. Televizyon için senaryolar yazdıktan sonra oyun yazarı olarak tiyatro sahnesine geri döndü. Bugüne kadar televizyon için yaklaşık yüz senaryo ve 123 tiyatro oyunu kaleme aldı. Bunlardan bazıları (*Büyük İkramiye, Strip Poker*) artık birer klasik hâline geldi. Oyunları 100'den fazla ülkede sahnelendi ve yaklaşık 50 dile çevrildi.

Sahnelemek üzere oyun arayan amatör ve profesyonel tiyatro toplulukları, Jean-Pierre Martinez'in oyunlarının metinlerini aşağıdaki internet sitelerinden ücretsiz olarak indirebilir:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Ancak, yazarın emeğinin adil karşılığı olan temsil telif haklarının ödenmesi yasal bir zorunluluktur. İster amatör ister profesyonel olun, bir oyunu sahnelemek için önceden izin almanız ve ilgili temsil telif ücretlerini ödemeniz gerekmektedir.

Jean-Pierre Martinez, Fransa'daki Dramatik Yazarlar ve Besteciler Derneği (SACD) tarafından temsil edilmektedir.

Jean-Pierre Martinez ile iletişime geçmek ve eserlerinden birini sahnelemek için izin talep etmek üzere internet sitelerindeki iletişim formunu kullanabilirsiniz.

Jean-Pierre Martinez, son dönemde şiirlerinden ve tiyatro oyunlarından esinlenerek özgün şarkılar yazmaya başlamış ve böylece müziğe geri dönmüştür.

Jean-Pierre Martinez Music projesiyle yaratıcı evrenini özgün şarkılar aracılığıyla genişletmektedir. Mizahi ya da melankolik bu şarkıların her biri, müzikle anlatılan kısa bir hikâye, kimi zaman da küçük bir tiyatro sahnesi niteliğindedir.

https://jeanpierremartinezmusic.com/

Jean-Pierre Martinez'in tüm tiyatro oyunları aşağıdaki internet sitelerinden ücretsiz olarak indirilebilir:

https://jeanpierremartinez.net/

https://comediatheque.net/

Bu eser, telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.

Telif haklarının ihlali cezai soruşturmaya konu olabilir ve 3 yıla kadar hapis ve 300.000 avroya kadar para cezasıyla sonuçlanabilir.

Avignon – Ocak 2026

© La Comédiathèque – ISBN 978-2-38602-516-7

Oyun metni ücretsiz olarak indirilebilir.